

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1398/2018
11.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Милуна Драгутиновића и адвоката Предрага Лончаревића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1120/17 од 30.04.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.726/18 од 13.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.12.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1120/17 од 30.04.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.726/18 од 13.09.2018. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду К бр.1120/17 од 30.04.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ за које је му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и осуђен је на новчану казну као споредну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде и одређено да ако исту не плати у овом року суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. и 262. ЗКП у вези са чланом 261. став 2. тачка 1) до 9) ЗКП окривљени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 203.633,57 динара, на име паушала износ

од 5.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.726/18 од 13.09.2018. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА па је пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1120/17 од 30.04.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Милун Драгутиновић и Предраг Лончаревић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 бр.726/18 од 13.09.2018. године којом су одбијене жалбе бранилаца и потврђена осуђујућа пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1120/17 од 30.04.2018. године и предмет врати Апелационом суду на поновно одлучивање по жалбама бранилаца или да Врховни касациони суд у целини преиначи пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 бр.726/18 од 13.09.2018. године и да окривљеног ослободи од оптужбе, а да о седници већа обавести јавног тужиоца и браниоца у смислу одредбе члана 488. ЗКП.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је неоснован.

Браниоци окривљеног АА у захтеву наводе да битан елеменат кривичног дела пореска утаја представља законитост стечених прихода о којима се дају лажни подаци, да би било избегнуто плаћање пореза, а да уколико приход није законит, може се радити о неком другом кривичном делу, а не о пореској утаји. Наиме, окривљени АА није порески обвезник – дужник по предметним фактурама које је добио од својих добављача, већ су то сами добављачи као издаваоци фактура што је предвиђено на основу члана 44. Закона о ПДВ, да је оптужени у свему поступао у складу са чланом 28. и 37. Закона о ПДВ, да све фактуре од добављача испуњавају услове прописане чланом 42. Закона о ПДВ, а да само ако се ради о законитим приходима, а избегнуто је плаћање пореза, може се радити о кривичном делу пореске утаје.

Из изреке првостепене пресуде којом је окривљени АА оглашен кривим произилази да је у време, на начин и на месту окривљени као оснивач и власник предузећа „ББ“ у намери да поступно избегне плаћање пореза дао лажне податке о чињеницама од утицаја за утврђивање ове обавезе, чиме је избегао да плати порез на тај начин што је у пословним књигама предузећа лажно приказао набавку робе и коришћење услуга предузећа ближе наведених у изреци те пресуде, па је

окривљени ПДВ у укупном износу од 20.664.019,73 динара неосновано искористио као претходни порез са правом на одбитак чиме је избегао његово обрачунавање и плаћање.

По налажењу Врховног касационог суда будући да је окривљени поступао као оснивач и власник предузећа које је законито регистровано, и налази се у законитом правном систему државе, што значи да приход стиче вршећи регистрација делатности на основу закона, у оквиру свог пословања, у радњама окривљеног АА стичу се сви субјективни и објективни елементи кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ. Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела за које је побијаним пресудама оглашен кривим, јер недостаје битан елемент овог кривичног дела, а то је да се ради о законитим приходима.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА полемично се и оспорава чињенично утврђење у правноснажним одлукама – да на страни окривљеног нема доказа да је постојала намера да учини кривично дело за које је оглашен кривим и да не постоји директни умишљај, (што све представља чињенично питање), а будући да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење овог ванредног правног лека, Врховни касациони суд се у ове наводе није упуштао.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**